

Н О В О Т О Н А Ч А Л О

31 X 1943 г. Недѣля 5 ч.с.
Изгрѣвъ - София

Добрата молитва, 91 псаломъ, Молитвата на царството. Аинъ-фаси

Ще прочета 91 псаломъ. Всѣка седмица го четете. Четете го общо, не го слушате. Сега ще ви го прочета, да го слушате. Като го четете, не мож да го слушате. /прочетъ го& Духътъ Божи.

Ще ви прочета още единъ псаломъ 23. Сила здраве е богатство. Апостолъ Павелъ казва, че като билъ дете, мислѣлъ като дете, и като станалъ мъжъ, напусналъ детските мисли. Вѣрно е. Човѣкъ трѣбва да напусне детинските работи. Кой детински работи? Има детински работи, които трѣбва да ги напусне, има детински работи, които трѣбва да запази съ себе си. Христосъ казва: На децата е Царството Божие. Възможноститъ за растенето сѣ въ децата. Разликаа между едно дете и единъ старъ човѣкъ въ какво седи? Едно дете е семе непосредно, едно семе, което не е започнало да расте, едно семе, което не се е разлистило, не е дало своитъ листа, своитъ клончета, не е завързало, не е дало плодъ. Стариия човѣкъ е узрѣлъ плодъ. Следъ като узрѣлъ стариия човѣкъ, какво го очаква? Ако неговитъ плодове не се обератъ, нѣма кой да ги обере, изгиватъ. На земята както е въ невидимия свѣтъ има нѣща въ нашия животъ, които сѣ постоянни. Туй, което се губи е нереално. Вие сте здрави, единъ денъ чувствувате, че не сте здрави. По какво познавате, че не сте ~~здрави~~ или че сте здрави. Има едно състояние. Когато си здравъ, всичко ти е приятно, яденето ти е приятно, гледането ти е приятно, когото срѣщашъ ти е приятно, веселъ си. Щомъ дойде болестъта всички тия нѣща изчезватъ, станешъ недоволенъ. ~~Орота~~, които гледашъ ~~та~~ другояче ги гледашъ. Водата, хлѣбътъ ядешъ и той ти е неприятенъ. Въздухътъ който ~~пишашъ~~ ^{пишашъ} не ти е приятенъ. Като се молишъ, стане ти ~~противно~~ и спанет ^{било} то ти е неприятно, и то ти е неприятно. ~~Негнешъ~~, не може да спишъ. Като ~~ре~~ ^{чишъ} да станешъ, по-напредъ ти е приятно, сега и то ти е неприятно. Намѣри ~~се~~ въ небрано лозе. Тази поговорка, ще я поправите. Ще кажете: Ще се намѣри ~~ришъ~~ въ обрано лозе. Като идешъ въ небрано лозе, ще има какво да ядешъ. Въ едно обрано лозе и да искашъ да ядешъ, нѣма какво да ядешъ, обрано е лозето. Сега ние мислимъ, детински работи сѣ. Трѣбва да има нѣкои работи, които да ни радватъ въ нашитъ младини. Че хубави работи сѣ детинскиятъ животъ. Разбира се, една добра майка, която родила едно дете, което мяза на нея, хубаво е да имашъ таково дете. Ако идашъ едно детеродено отъ здрава майка. Болното дете мяза на майка си, постоянно плаче, не иска да яде, не спи вечерно време, десетъ пѣти ще се буди, ще крѣска, генералъ става туй ~~д~~ дете, цѣлата нощъ. Разправяше ми единъ д-ръ, Дърковъ, оставила го една вечеръ жена ~~му~~ да гледа дете, тя отишла на забавление. Казва: За една вечеръ ме остава, тя отиде да се развѣще. Онова дете като запона да плаче, взехъ го, носихъ го на ръце, плаче. Единъ два часа плака, употребихъ всичкитъ методи и правила като докторъ, които знаехъ, не млѣква това дете ~~викахъ~~ ^{викахъ} всичкитъ светии да дойдатъ на помощъ и то не помага. Викахъ ~~духо~~ ^{духо} вето – понеже се занимавахъ съ спиритизмъ. Хеле по едно време ми дойде на умъ да чета Отче нашъ, не бѣхъ го челъ. Като прочетохъ отче нашъ, млѣк на. Никога не съмъ челъ Отче нашъ, както тази вечеръ го четохъ. Като го четохъ, като межлемъ падна, детето еме погледна и заспа. Ние се молимъ, но нѣщо въ насъ крѣска. Молитвата не е на мѣсто. Мислѣтъ не върви. Като прочетемъ ~~Отче~~ ^{Отче} нашъ, както трѣбва, детето се утешава. Казва ми: Тая вечеръ като ме остави жена ми, кипнахъ, какъ да ме остави тази бела на главата

с туй дете да се занимавамъ. Хората като лѣкаръ ще ме викатъ, съ деца ли ще се санинавамъ. Идѣше ми да кръскамъ, да ѣ казвамъ, да ме не оставя съ детето. Като четохъ Отче наш, то млѣкна, и заспа. Дойде ми нѣщо много приятно. Казвахъ си: Много добре стана, че имахъ като лѣкаръ такава опитностъ, силъ съмъ суровъ. Разбрахъ че и азъ като това дете нѣкои нѣща не ги виждамъ. Казвамъ: всички не разбираме, страдаме отъ едно образие. Искаме да бъдемъ щастливи. Ние търсимъ щастieto. На земята не може да се намѣри щастieto. Щастieto е много материално. Щастieto седи да ядешъ, да пиешъ водица сладко, да възприемашъ свѣтлината сладко, да слушашъ сладко, да спишъ сладко навсѣкжде, това е щастие. Да се обличашъ, да имашъ хубави обувки, да не ти стискатъ краката, да имашъ хубава шапчица. Като се качишъ на автомобилъ, на файтонъ да е мекичъкъ, да не те стрѣсва. Въ къщи като влѣзешъ да е почистено, да е чисто, яденето да е хубаво, да имашъ слуги. Като те посрещнатъ, да ти взематъ палтото, да го закачатъ, единъ да ти даде столъ. Щастие е това. Искашъ да идешъ на забавление, дойде овтомобилъ, качишъ се. Идешъ на театъръ, слушашъ, идешъ на концертъ, пакъ се качишъ, слушашъ. Купувашъ дрехи, посрѣщатъ те, върнешъ се. Туй е щастие. Какво друго щастие. Като погледнешъ, лицето не е набръчкано, хубаво е, свѣтлина имашъ нѣмашъ никаква болестъ, то е щастие. Питамъ, кой отъ тия хора при сегашнитѣ условия може да има. И да го имашъ, ще започнатъ да ти завиждатъ. Като видятъ, че къщата е хубаво направена, казватъ: откъде взе тия пари, кралъ ги е. Ако минатъ нѣкои говеда и ~~и~~ овци и тѣ ~~пита~~ погледнатъ и питатъ, откъде. Нѣкоя овца казва: Отъ одранитѣ наши кожи, отъ вълната, кожата вълната продадохъ ги. Дърветата ще кажатъ, като минатъ: Отсѣкока ни. Всички ~~ще~~ започнатъ да ни сѣдятъ. Може ли ние при тия условия да бъдемъ щастливи. Човѣкъ на земята може да бъде щастливъ по три начина. Когато е носителъ на любовта, знае, какъ да носи любовта. Когато знае, какъ да носи мъдростта, когато знае, какъ да носи истината. Три нѣща има, ако той знае, какъ да ги носи, ще бъде щастливъ. Или казано: да знае, какъ да постѣпва съ ума си, да знае, какъ да постѣпва съ сърдцето си да знае, какъ да постѣпва съ душата си. Да постѣпва добре съ ума си, значи умътъ му ще му даде свѣтлина. Да знае добре да постѣпва съ сърдцето си, значи ~~сърдцето~~ ще му даде топлина. Да знае да постѣпва добре съ душата си, ще му даде сила. Душата дава сила на човѣка. Ние употребяваме душа и не знаемъ, какво дава. Важно е това, което ни дава и което опитваме. Какво нѣщо е душата? Душата е много духовна и много материална свързва свѣта. Цѣлата вселена живѣе въ една грамадна душа, всичкитѣ наши души и ние живѣемъ въ тази душа голѣма душа. Както и да я описваме, остава неразбрана. Казвамъ: когато ние сме здрави, ние имаме силата на душата дава сила. Безъ сила нѣщата въ свѣта не може да се приложатъ.

Допуснете, че живѣете въ единъ свѣтъ красивъ съ градини и хубави плодове. Всички ви е забранено да вкусите. Шинаватъ презъ извори, които текатъ, но ви е забранено да пиете вода. Шинаватъ въ единъ свѣтъ, дето има хубави дрехи, но ви е забранено да ги облѣчете. Всичко е красиво. Концертъ има. забавление, не ви позволяватъ да идете; само ви показватъ мѣстото. Знание има, но ви е забранено да слушате това знание. Питамъ, какво ви ползува васъ, че всичко туй ви показватъ. То ще ви бъде цѣло нещастие.

Въ 91 псаломъ има две положения; едното въ което се пази здравословното сѣстояние на човѣка. Човѣкъ трѣбва да пази своето

своето здравословно състояние. Никога не допускайте въ ума си една отрицателна мисъл. Отвѣнъ тя ще дойде. Една отрицателна мисъл може да хлопа по десетъ пѣти на вратата ти. Мълчи, не питай, ко й е. Ще похлопа веднажъ дважъ. Азъ съмъ превеждалъ примѣра, имахме единъ дѣдо Георги, нашъ приятелъ, мене често ме търсѣше. Като дойде пѣйво мене ще намѣри. Винаги дѣдо Георги носѣше яйцадази такива нѣща за проданъ. Никому не ги даваше, само на мене. Защо на мене ги продаваше? Защото тогава яйцата струваха по единъ левъ, азъ му ги плащахъ по 6--7 лева, и по десетъ лева. Оценявахъ малкитѣ работи. Дойде казва: Не, не никому не ги давамъ. Нѣкой пѣтъ занятъ съмъ съ работа, той хлопа на вратата. Азъ си мълча вътре. Похлопа тихо, азъ мълча, слушамъ, но си гледамъ работата. Още по-силно тропамъ, после още по-силно. Вие ще кажете, защо го оставятъ така силно да тропамъ? За да има какво да ви разправямъ. Азъ като седя въ стаята, казвамъ: Дѣдо Георги който хлопа отвѣнъ, това съмъ азъ. Дѣдо Георги отвѣнъ това съмъ азъ, който чета. Мене ми е приятно да видя себе си, какъвъ съмъ, когато продавамъ, приятно ми е да видя себе си, когато чета. Книга. Така азъ гледамъ, това е, което азъ зная. Азъ знаехъ, че дѣдо Георги отвѣнъ това съмъ азъ, и азъ съмъ дѣдо Георги вътре. Дѣдо Георги мислѣше, че отвѣнъ е другъ и отвѣтре азъ съмъ другъ. По това се различавахме. Казвамъ: добритѣ и лошитѣ страни на хората, то ние въ дадения случай. Представете си, че вие запѣте една пѣсенъ, има ехо. Следъ като сте пѣли пѣсенъта следъ петъ минути иде ехото. Каквото сте пѣли, това ще дойде. Ти слушашъ себе си, ти си пѣлъ невѣрно и отзвукътъ на пѣнето е невѣренъ. Не се пѣе, какво е туй. Следователно онова, което се отразява отъ насъ ние не познаваме. Отражението не е правилно. Изпѣй по-хубаво. После пакъ слушай. Още по-хубаво пѣй, изпѣй три четири пѣти, дотогава, докато ехото ти е приятно. Сега нѣкой пѣтъ азъ знаехъ, че дѣдо Георги силно ще хлопа. Знаехъ, понеже пѣсенъта, която съмъ пѣлъ, не бѣше хубава, провѣривамъ, чакамъ ехото. Нѣкой пѣтъ когато съмъ пѣлъ хубаво, хичъ не го чакахъ да хлопа. Като иде, азъ отворямъ вратата безъ да хлопа. Нѣкой пѣтъ го карамъ да хлопа. Най-трудното нѣщо е да се отучимъ да се гнѣвимъ на хората. Кипнешъ. Гледамъ много хора, удари си крака о кѣмъкъ, разсърди се, още веднажъ го ритне. Като ритне оттегли си крака. Камъкътъ не е виноватъ. Казва: знаешъ, кой минава. Трѣбваше още преди да си удари крака, да вземе този камъкъ да го тури настрана. Казвамъ: Въ свѣта има много нѣща, които трѣбва да ги туримъ на хубаво мѣсто. Да ги туримъ на мѣсто, но трѣбва да има едно побудителна причина. Въ свѣта хората работятъ много по-добре. Защо? Побудителната причина е силна. Единъ човѣкъ не иска да работи, давашъ му петъ лева, казва: Не искамъ да работя. Давашъ му десетъ лева, казва: не искамъ да работя. Давашъ му 50 - неработя. Дадешъ сто, колебае се, но като му дадешъ двеста или триста, готовъ е. Намѣришъ едно правило, че паритѣ сж побудителна причина: колкото по-добре плащашъ, толкова по-добре свършва работата. Колкото по-малко плащашъ, работата ще се свърши по-зле. Въ духовния свѣтъ нищо не ти плащатъ. Какъ? Казва: Обичай. - Че какво ще ми платишъ? Направишъ му едно добро, второ долро, той вече мисли, че ти си всѣкога длъженъ да му помагашъ. Той като че е генералъ, нѣма никакво отношение, кѣмъ тебе. Дадешъ му петъ лева, той свие вежди, недоволенъ е. Казва: Не знаешъ ли, кой съмъ? - Който просишъ. Петъ лева не се даватъ. Никаква работа не е свършена. Исканъ 100 лева. Утре дойде, хлопа, пакъ иска пари

лева, пакъ му дадешъ десетъ лева, пакъ свие вежди, недоволенъ е. Казва: Не знаешъ ли, мене митрѣбоватъ двеста лева. Третия день иска триста лева казва: Не знаешъ ли, кой съмъ. - Азъ вече се научихъ, кой съмъ, ти не си се научилъ, азъ кой съмъ. Та казвамъ: Ето отъ какво зависи. Ние не съзнаваме една зависимостъ, която е скрита. Една бедна мома, много красива или даровита съ много хубавъ гласъ, но съ слаба воля, запознала се съ единъ професоръ по музика, единъ много добъръ човекъ. Той има много добро понятие за нито гласъ има, нито може да пѣе. Като видѣлъ това момиче ката даровитото ~~прекарва~~ своята мисль, своитѣ чувства и своята воля и тя става голѣма пѣвица. Тя въ присѣтствието на професора пѣе много хубаво. Като го нѣма, не може да пѣе. Така давали концерти изъ цѣла Америка, Англия, Германия. Единъ се влюбилъ въ тази мома, считалъ, че професорътъ е едно препятствие заради него. Единъ день когато тя пѣе на сцената, той тегли куршумъ на професора, да се освободи отъ него, да я вземе. Като го ранява, пада професорътъ, но и пѣвицата веднага престава да пѣе.

17- Ние съвременнитѣ хора като пѣемъ, мислимъ, че това сме ние, Но има други, отъ които зависи нашето пѣене. Като престане тази връзка, ти се видишъ, че си престаналъ да пѣешъ, нищо нѣма. Нѣкой пѣтъ този го наричамъ идеалъ, нѣкой пѣтъ го наричамъ нѣкой свѣтълъ духъ. Ние това го наричаме присѣтствие на Бога. Когато Той присѣтствува, ние трѣбва да ~~признаваме~~ съзнаваме. Той е, който дава това и ние сме въ най-високото положение. Щомъ изгубимъ тази връзка съ Бога, веднага изгубваме смисъла на живота. Когато говоря за любовта, имамъ предъ видъ онова, въ което Богъ може да се прояви. То е любовъ заради менъ. Любовта е това, въ което Богъ може да се прояви. Божиятъ любовъ въ мене е въ която Той може да се прояви въ мене. Любовъ къмъ Бога азъ разбирамъ моята любовъ къмъ Бога, въ това, въ което азъ може да се проявя. Моята любовъ къмъ Бога е любовта, въ която азъ може да се проявя. Божията любовъ въ мене е любовта, въ която Богъ се проявява въ мене. Когато Богъ се проявява въ васъ, радвайте се. Богъ винаги се радва, когато ние се проявяваме. Да живѣешъ добре, значи да обичашъ Бога. Не може да се проявишъ съзнателно, ако не обичашъ Бога. Трѣбва да има нѣкой да те слуша. Добриятъ животъ има нѣкой, който одобрява. Като правимъ добро, Господъ казва: Много добре. Като престане въ насъ да казва, много добре, нѣма резонансъ. Въ свѣта всѣки не живѣе за себе си. Всѣки търси да обича или да го обичатъ. Две положения има. Нѣкой казва: кое е по-добро: да обичашъ, или да те обичатъ. Да те обичатъ е добро и да обичашъ е добро. Разбира се първиятъ, който ни обича е Богъ. Ние които обичаме Бога, е едно последствие. Казва: азъ съмъ начало. Началото е Божията любовъ, край това сме ние. "Азъ съмъ началото и краятъ на всички нѣща" Следъ всѣки край иде ново начало. Краятъ то сме ние. Какво ние очакваме? началото. Всѣкога Божията любовъ дава началото на нѣщата, възможноститѣ да се проявимъ. Когато ние се проявяваме въ Бога се заражда ново начало следователно, всѣкога нашиятъ край е едно ново начало на Божието проявление. Казвамъ, когато нѣкой пѣтъ вие мислите, че нѣма какво да правите, иде новото начало. Вие трѣбва да бъдете умни, докато, сте на сцената, пратени сте артисти, представяте Божията страна. Щомъ ликвидирате ролята, ще слѣзете отъ сцената, ще бъдете публика, че други да играятъ. Ние нѣкой пѣтъ искаме да видимъ, каква е тѣхната любовъ въ свѣта. Азъ не знамъ, какъ познавате, че ви обича нѣкой. Какво вещественно доказателство имате, че ви обича.

Има веществено доказателство. Този, когото вие обичате се досеща за най-малкият неща, от които вие имате нужда и така ги прави, че ти е приятно. Няма нищо по-хубаво да дава някой, който добре обича. Помислиш за някоя хубава книга, прати ти книгата. Помислиш за някое цвете, туй цвете дойде. Помислиш да идеш на разходка, дойде. Помислиш за някой автомобил, ще дойде. Помислиш за някоя неща, ще дойде. Този, който мисли така, то е само Богъ. Каквото сме помислили, Той ще го направи. Създадено е небето, то съвпада с нашите желания. Тие звезди съвпадат с желания на всичките хора, Богъ ги е направил. Пожелали сме слънцето, направил го, пожелали сме луната, направил я. Пожелали сме звездите, направил ги. Пожелали сме растенията, направил ги. Всичко каквото сме пожелали го е направил. Сега от наша страна, какво се изисква? От плодовете, които първотата дава, да му принесем. Ние ще откъснем от тия плодове, да занесем. Казваме, че сме много давали от плодовете. Че какво ще занесем при Бога. Една хубава наша мисъл, която е насадена, да му кажем, че тази мисъл е много хубава - ето плодът. Богъ казва, че е радва на истината, която е въ насъ. Истина значи всички възможности, които Богъ е създалъ въ свѣта да му покажемъ, че ние сме доволни отъ този животъ. Сега има много работи. Ние като деца казваме: Да възрастнемъ - възрастнемъ. Най-първо сме нодоволни отъ детинството ставаме възрастни, казвамъ: Много работа имаме. Да се оженимъ, деца имаме чакай само децата да станатъ възрастни, да ги оженимъ, ще живѣемъ добре. Оженятъ се, народятъ деца, викатъ те туй дете да гледашъ онова дете да гледашъ, това дете заболѣло, онова дете заболѣло, къщата изгорѣла, тебе те викатъ. Не имъ вързи. Какво щастие може да има при такива едни условия. Даде ти Господъ едно дете, не си доволенъ. Даде ти момиченце, не си доволенъ. Даде ти второ момче, трето, четвърто, десето както Яковъ, не си доволенъ, да оставимъ дъщеритъ. Защо я евреитъ не имъ върви? Тѣ иматъ четири при основи, на които почива еврейскиятъ животъ. Яковъ отиде при Лавана, влюби се въ Рахилъ и заради нея работи на баща ѝ седемъ години. Дѣдо му го изигра, не му даде Рахилъ, даде му Лия, която не вижда. Човѣкъ съ развалени очи не обича истината, не е човѣкъ, който разбира истината. Трѣбваше да работи още седемъ години за Рахилъ. Казватъ му: Всѣки лошъ дъщеря у насъ така е обичаятъ, по-напредъ даваме старата. младата не може да се даде. Коѣ е старата, което нищо не струва, съ развалени очи. После се дава хубавата. Яковъ трѣбваше да работи 14 години. Яковъ излъга брата си, взе благословението зоедна паница леща. Сега Лаванъ излъга Якова за седемъ години. Лия е паницата. Казва: Направи каквото трѣбва, после другата. Като се ожени за дветъ дъщери, работи му 14 години и дѣдо то се паказа, какъвъ е, търговецъ, продаде дъщеритъ си. Дъщеритъ му взеха Боговетъ, които имаше, златнитъ богове му взеха. Най-после Яковъ реши да излѣзе отъ при дѣдо си. Но се заражда между дветъ сестри споръ. Едната роди две деца. Въ началото като нѣмаха деца, едната даде слугинята си да роди, да има синъ. Втората и тя даде слугинята си. Четири жени имаше и тия 12-тѣ сина, родени отъ четиритъ майки отъ единъ баща, какъвъ бѣше характерътъ. Както на тази съ развалени очи. Ние сега имаме единъ умъ и едно сърдце-човѣкъ е жененъ за две жени. Някой пътъ умътъ е мъжки, сърдцето мъжко. У мъжа сърдцето е женско и умътъ е женски. У всички жени умътъ е мъжки и сърдцето е мъжко. У мъжа когато сърдцето и умътъ съ мъжки, той е мъжъ. Измѣненъ е порядъкътъ на нещата. Каква трѣбва да

бжде жената? Свѣтлината каква е? Човѣшкиятъ умъ има тази слабостъ, че той не се занимава съ реалнитѣ работи, той изучава само отраженията на нѣщата. Умътъ не знае, какво е въ действителностъ реалността, а нейната сѣнка. Ти не познавашъ човѣка вътре. Туй, което изучава е човѣшката душа, човѣшкото сърдце е което опитва нѣщата, то изучава по-сжществено. Умътъ изучава външнитѣ условия на живота. Казвамъ: ако ние се водимъ по ума, ще имаме хубави нѣща, автомобили, всичко ще имаме, но ще ни липсва нѣщо. Мислите ли, ако единъ здравъ човѣкъ ви сготви едно ядене и ако единъ боленъ ви сготви, ще бжде едно и сжщо нѣщо? Може и здравиятъ и болниятъ да турятъ сжщото масло, но яденето сготвено отъ здравия има единъ вкусъ, а това отъ болния другъ вкусъ. Мислите ли единъ драхаръ, който има проказа, ви ушие е една дреха, че той не е турилъ проказата въ дрехата? Може да е най-хубавиятъ платъ, но нѣма да мине много време и проказата отъ дрехата, ще мине в васъ. Мислите ли, че единъ човѣкъ, който ви дава пари, може да ви даде 20, 30 хиляди лева, но тия пари сѣ крадени, тѣ сж съ кръвта на убити хора. Мислите ли, че то е благо задари васъ. Вие се радвате, но проказата е минала.

Храната, която иде отъ неведимия свѣтъ, трѣбва да мине презъ чисти рѣще. Всичко трѣбва да бжде чисто. Хлѣбътъ, който вземаме, трѣбва да бжде чистъ. Ако онѣзи, които правятъ хлѣба бѣха чисти, ако ония, които шиятъ дрехитѣ бѣха чисти и всички наоколо ако бѣхмѣ чисти, другъ поредѣкъ щѣше да има. Сега навсѣкжде се забелязва нечистота. Онзи, който продава дрехитѣ е нечистъ, онзи, който прави хлѣба е нечистъ и ти не си чистъ. Какво ще излѣзе отъ единъ нечистъ свѣтъ? Противоречие. Турцитѣ казватъ: Всичко туй, като е тѣй. какъвъ ще бжде изходниятъ пътъ? Представете си, че единъ знаменитъ пѣвецъ пѣе. Дойдатъ нѣколко деца съ своитѣ тенекии и дрънкатъ, той пѣе, тѣ дрънкатъ наоколо, какво ще чуете? Питамъ: може ли да ви бжде приятно пѣенето на този пѣвецъ. Тѣ ще развалятъ всичко. Често ние допускаме при най-хубавитѣ Божествени работи тия деца да развалятъ хубавото. Божественото съ дрънкане на тенекии. Дойдоха да ми се оплакватъ, че една сестра говори много лоши работи. Който иде този пѣди, онзи пѣди, позволява си да говори разни нѣща. Какъ си го обяснявашъ това? Много естествено. Понеже тя заминава зъ оня свѣтъ вече всички тѣ нейни роднини отъ колъ и вѣже се събрали и се каратъ. Тѣзи, които злословятъ, тѣ сж нейни роднини, които искатъ да взематъ. Вие като идете, казватъ: Да се махате. Само ние, които сме тукъ, ще вземемъ, вие нѣмате нищо. Тогава ще ви псуватъ. Взематъ ли тѣ да всуватъ, да се каратъ, казвате, че сестрата псува ла. Казвамъ: Единъ день като идете за другия свѣтъ, ще се събератъ вашитѣ роднини, ще се псуватъ защото ще искатъ да взематъ нѣщо. Че ще има нѣкоя дрехадва при плата, рокли ще има. Често идватъ други и вие казвате: той хърка. Туй хъркане не е тѣ тѣ влизатъ презъ гърлото испиратъ дишането. Тѣ се каратъ. Хъркането го образуватъ роднинитѣ. Казвамъ: когато нѣкой умира, че хърка, то сж роднинитѣ, нѣма го нѣго. Когато говори лошо, то сж роднинитѣ. Нѣкой пътъ нѣкой говорятъ много хубаво, нѣкои се всуватъ на общо основание. Казвамъ: понеже искатъ да опитатъ, кое е тѣхно, турятъ всичкитѣ плочи каквито има. Цѣлъ е единъ калейдоскопъ, тѣ кжде отшли. Че кжде отишла - плоча има. Плоча има за дрехитѣ, десетъ рокли, плочата пѣе пѣсенята. Снематъ тази плоча, турятъ друга. 12 чифта обуца, плочата пѣе 12 чифта обуца, онѣзи пишатъ 12 чифта обща. Третата плоча колко пари имала. 120 хиляди лева и онѣзи пишатъ 120 хиляди лева. ~~Като~~ идете въ ~~онзи~~ другия свѣтъ, ще ги повикашъ, ще имъ

32. Често азъ гледамъ котката, която е съ козина, като дойде вкъщи, ще се поглади въ краката ми, приятно ми е. Мърка нѣщо. Има нѣщо, което мърка. По такъвъ начинъ го направи, поглади се, приятно ми е. Дойде нѣкой човѣкъ не ти е приятенъ. Какъ тази котказнае, какъ да се повали,, човѣкъ да не знае. Казва: Азъ не може да го гледамъ. Хубаво, защо не може да го гледашъ? Представете си, че вие сте на единъ изпитъ. Единъ приятелъ дашъхъ веднажъ при тебе, който те изпитва. Нека да вземемъ за примѣръ паритѣ.

Най-първо поиска ста лева, ти му дадеш. Казалъ, следъ петъ деня ще ги върне. Не ги връща. Освенъ че не ги връща, но казва: Дайте ми двеста лева. Ще ги върна следъ десетъ деня. Следъ десетъ деня пакъ не ги връща, поиска триста. Следъ 15 деня пакъ не ги връща, - насъбератъ се. Като го гледашъ казвашъ: Този пакъ дошълъ. Ти си поставенъ на изпитъ, той те изпитва. Най-първо иде приятелътъ и взема хиляда лева. Внася 500 лева, ти не знаешъ, какъвъ ще бжде краятъ на нѣщата. Кой разрешава въпроса. Всѣкога ние сме много бързи. Искаме буквалното, трѣбва да спазимъ. Но въ Божествения порядъкъ не върви по нашитѣ часовници. Петъ наши часа не съответствуватъ на петъ часа въ божествения порядъкъ. Десетъ деня отъ нашия свѣтъ не съответствуватъ на десетъ дни отъ божествения свѣтъ. Единъ божественъ день е равенъ на хиляда години. Когато Господъ каже единъ день, хиляда години трѣбва да чакашъ. За единъ Божи день, което Богъ обещава ще стане. Като го направишъ по човѣшки, искашъ въ този день да стане, то не става. Казвашъ излъга ме.

Сега всички сте остарѣли, не сте така красиви както едно време. Защо? Вие когато бѣхте млади обичахте да полѣгвате хората. Има една бела лѣжа. Младата мома се карала съ майка си, но щомъ види своя възлюбленъ засмива се, любезна е. Тамънъ господарътъ или нѣкой началникъ хукалъ нѣко кой по-молѣкъ или своя служащъ, иде по-голѣмиятъ началникъ и онзи като че нищо нѣма изведнажъ се измѣни. То е единъ неестественъ животъ. Казва: Азъ трѣбва да се проява както съмъ. Какъ трѣбва да се проявишъ. Споредъ мене естествено е да се проявишъ споредъ законитѣ на любовта, естествено е да се проявишъ споредъ законитѣ на Божията мѣдростъ и естествено е да се проявишъ споредъ законитѣ на Божията истина. Споредъ мене естествено е да се прояви споредъ законитѣ на Божествения животъ, животътъ, който излиза отъ любовта. Споредъ мене естествено е да се прояви споредъ законитѣ на Божественото знание, после споредъ законитѣ на Божествената свобода, която има. Ако се проявишъ тъй, както не е, то не е божественитѣ порядъкъ на нѣщата. Сега иде другото възражение: лесно се говори. Прави сте лесно се говори. Казва, какво било. че далъ петъ лева. Разправяше ми единъ мой познатъ. Единъ день, казва, бѣхъ закъсалъ, останалъ ми е само единъ левъ въ дѣба, мислѣхъ да взема нѣща да ямъ. Тре деня не бѣхъ ялъ, намислилъ бѣхъ да си купя едно симидче. Какво ще се прави, като изямъ и този левъ, какво ще стане. Тамънъ мислѣхъ, седѣхъ, гледамъ къмъ мене иде единъ просякъ. Околъ мене богати хора, но той иде право къмъ мене и нѣщо ми казва: Дай лева. Изваждамъ и давамъ лева. Едно време имахъ единъ левъ, симидче мислѣхъ да си купя. Започнахъ да мисля за лева и трѣгнахъ. Вървя по пътя и си казвамъ Хакъ ти на тебе. Твоята глава е дебела. Ти за себе си имашъ голѣми работи. Малко си мързеливъ, не работишъ, чакашъ оттукъ отамъ да ти дойде, искашъ да се покажешъ предъ хората. Шърморя. Казвамъ: Дадохъ лева, що бѣхъ толкова глупавъ да му дамъ лева. Казвамъ на себе си: Мълчи сега. Хакъ ти е сега. По едно време гледамъ единъ мой приятелъ отъ десетъ години не бѣхъ го виждалъ. Той се засмѣлъ, казва: Иванчо, ела ми на гости днесъ. Иванче е гладъ денъ, ще дойде. Готовъ ли си? - Готовъ съмъ. Той не знае, трѣбваше да му разправямъ. Следъ като ме прие, следъ като се нахранихъ, хубаво ме угости, банница ме нагости, казвамъ му: Много ти благодаря, че ме срещна. Не знаехъ, какво щѣше да стане съ мене. Този приятелъ казва: Не бой се, ще се намѣри работа. Това е единъ примѣръ. Азъ го давамъ единъ отъ действителнитѣ

Трѣбва нѣкой пѣтъ да се съберемъ. Ние се събираме и даваме наставления: Трѣбва да се живѣе добре. Казватъ: Какъ да се живѣе добре? Какъ трѣбва щедро да давашъ. Казвамъ: Кое е щедростта. Имамъ единъ левъ въ джоба, давамъ го. Да намѣришъ нѣкой да даде, то не е щедро даване. Да ходя да вземамъ пари на заемъ да правя добро, то е престѣпление. Човѣкъ трѣбва да дава туй, което има въ джоба си. Нѣмамъ въ джоба си, кажи: нѣмамъ. Срамъ е да кажешъ, нѣмамъ. Каквото имамъ, давамъ и на мене отнѣкъде да дадатъ това не е божественъ поредѣкъ. Азъ нѣмамъ нито стотинка, има едно житено зърно, давамъ му го, казвамъ: Вземи туй житено зърно, следъ три четири години ще бъдешъ богатъ. Първата година посѣй туй житено зърно, ще имашъ 40 стѣрка, 40 класа, всѣки сласъ ще ти даде по 60 зърна. Втората година ще го посѣешъ по 40 стѣрка и така три четири години, ще имашъ достатъчно. Казвашъ: Съ едно зърно ще ме залѣгва. Не туй зърно струва повече отъ 10 отъ 100 лева, които може да ти дамъ. Сега ние сме, които не обръщаме внимание на божественитѣ нѣща, които съдържатъ тайната на живота. Имамъ едно житено зърно, то може да ти бѣде по-полезно. Ти носишъ единъ диамантъ, на прѣстанието, той е повече отколкото десетъ хиляди лева, които имашъ въ банката. Този диамантъ на прѣсти ти донася нѣщо, онѣзи пари въ банката, нищо не донасятъ. На здравето ти. Богатството, което има отношение къмъ насъ, богатство, което не прилага на силата ни, не е богатство. Богатство, което не прилага на ума ни, не е богатство. Богатство, което не прилага на сърдцето ни, не е богатство. Всѣки нѣща, трѣбва да иматъ отношение къмъ нашия умъ, трѣбва да иматъ отношение къмъ нашето сърдце, трѣбва да иматъ отношение къмъ нашата душа. Всѣка мисль, всѣко чувство, всѣка постѣпка, която не допринася нѣщо на човѣшката душа, на човѣшкия умъ и на човѣшкото сърдце, тѣ сѣ безполезни.

Казвамъ: Ние сега грѣбва да бъдемъ благодарни на Бога. Да благодарите, че сте остарѣли, не такива стари. Само старитѣ хора въ небето свѣтятъ. Всичкитѣ хора въ небето, които свѣтятъ сѣ стари, още отъ преди милиони години сѣ слънцето, което е свѣтило е старо. Слънцата сѣ проявени деца. Има други тъмни деца слънца, тѣ сѣ деца, които сѣ непроявени. Тия тъмнитѣ деца произвеждатъ много неприятности. Този законъ не е ли вѣренъ? Я ми кажете въ първи години, какво сѣ ви допринесли вашитѣ деца. Една майка носи деветъ месеца въ утробата си едно дете. Следъ туй сѣ колко мъчно ти излиза навънъ. Докато излѣзе, докато го убеди, че трѣбва да излѣзе навънъ. То иска да седи, тя го убеждава, че трѣбва да излѣзе навънъ. Не, казва, искамъ въ тебе да седя. Тогава не иска да излѣзе онова дете, казва: тукъ ще деда. Какво става. Тогава детето може да умре. Нѣкой пѣтъ детето се разгнѣви, че иска да излѣзе по-рано. Тя ще го убеждава, но то излѣзе на четири месеца и тя го пометне. Следъ туй като излѣзе навънъ какво прави. То ще опитва любовята на майка си. Ще се намаца съ парфюми. Тя сѣ вода ще го мие, не веднажъ. Тя ще го мие по четири пѣтъ отъ тия парфюми, ще го изчисти една две години, тя го увива, развива: гени ще стане. Похвиро е поведението на майката. И ние трѣбва да имаме туй търпение съ нашитѣ мисли и желанія. По нѣкой пѣтъ тѣ се парфюмиратъ, деца сѣ. Като станатъ възрастни деца, преставатъ да се парфюмиратъ. Когато децата се обидятъ, често се парфюмиратъ. Честа идватъ да ми казватъ: тази сестра се парфюмирала. Кажете ѝ. Нѣма защо, нека се намаже. Кажете ѝ. Не може да ѝ кажа. Тѣй се вчесала, нахѣдрила си косата. Оставете я. Ама ноктитѣ си боядисала.

Нѣкой пѣтъ гледамъ, като ми цѣлунатъ ржката, червено. Ако нѣкой пѣтъ не погледна, като ме цѣлуне, напарфюмиранъ съмъ начервенъ съмъ.

Бъдете весели въ всимки противоречия на живота. Въ голѣмитѣ противоречия на живота, тогава се проявява Божията любовъ, тогава се проявява Божията мѣдростъ и Божията истина. Който вижда тия противоречия, тѣй е далече. Този обикновениятъ животъ не е Божественъ, той е Божественъ по-редѣкъ на нѣщата. Когато сте при голѣмитѣ противоречия, тогава божествено то действува. Господъ иска да създаде нѣщо велико. Колкото повече страдате, толкова по-голѣмо бъдеще имате. Колкото по-усилено работите умътъ ви толкова по-голѣмо бъдеще имате. Колкото по-малко работи и бъдещето ви е таково. Не се отказвайте отъ онова, което иде. Благодарете на Бога не само за доброто, но всимко онова, което ви изпраща, благодарете. Нѣма нѣщо, което Богъ да не превърне въ добро. То е само привидно. И безболіе и страдания и противоречия нѣ ума и сърдцето всичко това Богъ единъ день ще го превърне, ще го измѣни. Не се сърдете. Знаете, като дойдатъ изпитанията, благодарете. Добъръ примѣръ имате въ живота на Йова. Жена му казва: кажи една дума. Той казва: Сѣо за добритѣ ли нѣща трѣбва да благодаримъ на Бога. Когато дойдатъ изпитанията, когато дойдатъ болеститѣ, благодарете и на туй. Когато си боленъ ако не може да се молишъ, здравъ какъ ще се молишъ. Здравъ не се молишъ, боленъ не се молишъ, тогава какъвъ човѣкъ си. При богатство то не си радостенъ и прискърбюта не си скърбенъ, какъвъ си? Да скърбишъ какво значи? Да скърбишъ значи да поправяшъ работата. Какво прави майката като се парфюмира детето? Вземѣ вода, измие го, преоблѣче го. Следъ нѣколко часа, пакъ се напарфюмирало, тя пакъ го измие, пакъ чиста дреха тури. Следъ като го измие вземѣ че го цѣлуне. Казва: Колко си хубаво. И ви казвамъ: следъ като измиете вашитѣ мисли и желания, цѣлунете ги. Всимкитѣ желания и мисли, които имаме отлични деца сѣ. Трѣбва да благодаримъ, тѣ ни учатъ на най-хубавитѣ уроци.

Това значатъ тия двата псалома: да живѣемъ. Тогава злото въ насъ нѣма да дойде. Въ каквото положение да се намѣримъ, всичко туй ще се превърне на добро.

Изпѣхмѣ Мога да кажа.

Има нѣща опредѣлени, които трѣбва да имате предъ видъ. Цигуларъ, който има мѣхнотии, не е знаелъ да свири. Въ най-мѣхнитѣ работи да бѣде майсторъ. Да нѣма мѣхно, което да не може да изсвири. Всичко, каквото е писано а може да го свири. Единъ художникъ, като рисува, да нѣма мѣхна работа за него. Не че да нѣма мѣхна работа, но да знае, какъ да ги направи. Онѣзи които говорятъ ~~мѣхнотии~~, трѣбва да бѣдатъ богати въ речъта, да знаатъ всѣка дума, къде да я турятъ. Всимки търсимъ лесния пѣтъ. Дойде нѣкой развѣлнуванъ е. Нека е развѣлнуванъ, нека крѣска. Шо е срѣдната? Ако вие бѣхте глухъ, щѣхте ли да чуετε. Нѣкой си свилъ веждитѣ. Ако си слѣпъ, щѣше ли да видишъ, може ли да видишъ. Когато човѣкъ нѣма ~~мѣхнотии~~ мѣхнотии нѣма свити вежди. Представете си, срѣщате единъ човѣкъ съ гладко лице и дугъ съ набръчкано лице. Кое лице има по-голѣмо съдържание? Гладкото или набръчканото. Въ гладкото лице капиталътъ не е туренъ въ обръщение нѣма приходъ. Въ туй набръчканото лице има вече единъ капиталъ, който е въ обръщение. Не трѣбва да имаме много бръчки. Да имаме бръчки, но разумни бръчки. Ако сѣ начупени, нѣма капиталъ, има вземане даване. Голѣмъ търговецъ, 30, 40 милиона обръщенияно 'като направятъ прегледъ въ края на

на годината, нѣма приходъ. Каква полза, като има 30-40 милиона обръщение а хиляда лева не е спечелилъ. Единъ човѣкъ има 20 хиляди лева операции, пакъ има две хиляди лева печалба. Ние сме голѣми фирми. Казва: той е отличенъ богословъ или отличенъ философъ. Синца сме отлични хора. Нѣма нѣкой, който да не е отличенъ. Ева бѣше отлична, направи голѣма погрѣшка. Ева направи погрѣшка, но направи и едно голѣмо добро. Адамъ послуша жена си, но Адамъ го виждамъ направи едно отъ епохалнитѣ добрини, които вие не знаете. Вие говорите за едно първо прегрѣшение, но за доброто, което Ева направи, нищо не знаете. За Адама първата погрѣшка която направи знаете; за доброто не знаете. Адамъ направи едно добро, което е похвално. Цѣлото небе знае Ева направи една погрѣшка, но направи е и едно добро, сега цѣлото небе похвалява Ева за доброто, което направи. Не трѣбва да се спираме само върху погрѣшките. Само една погрѣшка има, която направихме. Да се спремъ върху едното добро, което направихме. Не за онази любовъ, която сме изгубили, но за онази любовъ, която сме спечелили. Не за онази мъдростъ, която сме изгубили, но за де се опремъ за мъдростъта, която сме спечелили. Не за истината, която сме загубили, но за истината, която сме спечелили. Казвамъ: спечеланата любовъ на Одама, спечелената мъдростъ на Адама, спечелената истина на Адама сѣ много по-велики отколкото изгубенитѣ.

Сега ще попитате, какво трѣбва да правите съ тѣхъ? Ще ви кажа ясно какво трѣбва да правите. Христосъ, който бѣше синъ Божи като дойде на земята имаше ли автобомули, файтони, модни обуца носѣше ли. Какво трѣбва да правимъ. Тѣй както трѣбва да живѣете, живѣйте сега. Ако като Синъ Божи трѣбва да живѣете добре, скромно, защо вие да не живѣете. Вие искате този, който нищо нѣмаше да вървите по неговия пътъ. Ядѣше и пиеше съ митаритѣ и грѣшницитѣ. Никого не осждаше. Само веднашъ се разгнѣви, взе камшикъ изпъди търговцитѣ отъ храма. Хубяво е по нѣкой пътъ като се разгнѣви да превърне маситѣ. Казва: Всички тия не въ храма, навънъ.

Не се карайте на баща си и майка си, не се дразнете съ вашитѣ братя и сестри. Когато искате да се карате, ще ви дамъ единъ примѣръ: Въ Варна единъ българинъ ималъ голѣмъ кракъ, отишълъ да си купува чехли. Обиколилъ всичкитѣ чехлари да си купи, но никѣде не можалъ да си намѣри. Отива при единъ турчинъ чухларъ, като мѣрилъ, мѣрилъ, турчинътъ му казва: Калъпсѣсъ, да се махашъ, никакви чехли не ти ставатъ. Българинътъ излѣзълъ изъ града до една мѣстностъ близо 4 километра отъ града, обръща се и казва: Сенъ калъпсѣсъ. Та и вие ато идете, на 4-5 километра, кажете: Сенъ калъпсѣсъ.

Отче нашъ